

didat — det er jo ikke mange, men hvis det er rigtigt, er der dog altsaa een. Dernæst kræves der, at den paagældende for at blive Præst selv føler Kald til at være Præst; man kan jo heldigvis ikke tvinge nogen teologisk Kandidat til at overtage præstelig Virksomhed. Det er altsaa de første Betingelser, baade at de er teologiske Kandidater og — det vil jeg gerne sætte en Streg under —: at de selv føler sig kaldede til at udøve præstelig Virksomhed. Jeg vil gerne tro om Mænd — og jeg maa maaske have Lov til at tilføje, at jeg tror det endnu mere om Kvinder —, at det ikke falder dem ind, selv om de har teologisk Embedseksamen, at ønske Ansættelse i et Præsteembede, uden at de virkelig føler Lyst og føler sig kaldede til at udøve saadan præstelig Virksomhed. Endvidere skal der være en Biskop; der vil foretage Ordinationen. Jeg forstod paa den ærede sidste Taler, at Kirkeministeren skulde have sagt noget om, at det kunde man tvinge Biskoppen til, jeg har ikke i den Grad fulgt med i Debatten, at jeg ved, om den højtærede Kirkeminister har sagt noget saadant. (*J. Oskar Andersen*: Det var Statsministeren!). Saa maa jeg altsaa vende mig til Statsministeren. Jeg ved ikke, om Statsministeren har sagt noget saadant, men jeg vilde anse det for at være overordentlig uheldigt, hvis man vilde gøre det. Jeg vilde anse det for en Indblanding i de indre kirkelige Anliggender, hvis man tvang en Biskop til mod sin Overbevisning at foretage Ordination af en kvindelig teologisk Kandidat. Men foruden at der skal være en Biskop, som vil ordinere en kvindelig Kandidat, kvæves der, at vedkommede skal være indstillet af Menighedsraadet. Nu er det jo ganske rigtigt, hvad der er gjort opmærksom paa, at der er op imod et Par Hundrede Embeder, angaaende hvilke Ministeren kan indstille til Kongen, uden at der foreligger nogen Indstilling fra Menighedsraadene. Det blev allerede nævnt af den ærede Ordfører, at jeg ved Behandlingen af det lille Lovforslag om en Ændring i en enkelt Paragraf i Menighedsraadsloven havde foreslaaet, at det Udvalg, der beskæftigede sig med den her foreliggende Sag, fik Lejlighed til ogsaa at overveje, om man ikke skulde stryge den Ret, der er i Menighedsraadslovens § 25, til at ansætte Præster, uden at Menighedsraadet har gjort Indstilling. Den Forandring synes jeg, skulde foretages ganske bortset fra Spørgsmaalet om kvindelige Præster, thi jeg hører til dem,

der mener, at det ikke vil være rigtigt, at der nogen Sinde — være sig i Kapellanembeder eller i andre Embeder — bliver ansat Præster, som Menighedsraadet ikke ønsker skal ansættes. Og jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at en hvilken som helst Kirkeminister vilde tage sig meget i Vare for at ansætte en kvindelig Præst imod det paagældende Menighedsraads Ønske, selv om han havde Ret dertil. Jeg ved ikke, om den højtærede Kirkeminister ønsker at tage Ordet under denne Sags anden Behandling, men ifald han ønsker at udtale sig, vilde jeg sætte Pris paa, om han ogsaa vilde udtale sig om, dels hvorvidt han er enig i, at det vil være ønskeligt at faa foretaget denne Forandring i Menighedsraadslovens § 25, og dels hvorvidt han med mig er enig i, at det vilde være overordentlig betænkeligt, om en Minister imod et Menighedsraads Ønske gik hen og beskikkede kvindelige Præster.

Men hvis alle de Betingelser er til Stede: hvis der er en kvindelig teologisk Kandidat, der ønsker og føler Kald til at udøve præstelig Virksomhed, hvis der er et Menighedsraad, der ønsker en saadan ansat, og hvis der er i hvert Fald een af Landets Biskopper, der, naar Ritualiet bliver forandret i saa Henseende, er villig til at foretage Ordinationen, maa jeg tilstaa, at saa forstaar jeg ikke rigtig, at de, der, som det hedder baade i det teologiske Fakultets Erklæring, i nogle af Biskoppernes Erklæringer og i Mindretallets Udtalelser i Betænkningen, ikke principielt har noget imod, at Kvinder bliver ansat som Præster, nærer en saadan Ængstelse som den, der er kommet til Orde fra mange Sider. Naar alle de nævnte Betingelser foreligger, synes jeg ikke Rigsdagen skal sige: Ja Tak, det kan godt være, at alt det er i Orden, men vi vil nu alligevel mene, skønt det er et indre kirkeligt Spørgsmaal, at Rigsdagen skal blande sig deri. Jeg synes derimod, man burde sige: Det er et indre kirkeligt Spørgsmaal, og vi vil ikke fra Lovgivningsmagtens Side paatage os det Ansvar at udstede et direkte Forbud imod, at en saadan Ansættelse finder Sted, naar alle Betingelser er opfyldte. Derfor forstaar jeg ikke rigtig det Standpunkt, som det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (*J. Oskar Andersen*) har taget. Jeg synes, at netop ud fra hans Betragtning, at man ikke skal lade Rigsdagen være Synode, ikke skal lade Rigsdagen blande sig i Kirkens indre Anliggender, burde man sige: Det er noget,